

Poľský politik, člen europarlamentu a Sorošovej nadácie (mafie) **Bronislaw Geremek** pochádzajúci zo židovskej rodiny **povedal pred 12 rokmi, že treba odstrániť celú históriu Európy rokov 1918-1989. A následne sme tu už mali rozpad Sovietskeho zväzu, Juhoslávie i Československa a teraz sme svedkami zániku (?) socialistickej Lýbie. Príde aj koniec Poľska.**

Marek G.

Západ klame o rebélii v Lýbii rovnako, ako klamal o vojne v Gruzínsku ! Júlia Aljochinová:

Proamerické médiá „topia“ Kaddáfiho kvôli prerozdeleniu svetových zásob ropy naftovými barónmi !

„Neverte ničomu, čo vám hovoria v TV o Lýbii“
takto sa najčastejšie začínajú listy od ľudí, ktorí v súčasnosti pracujú v tejto krajine a nezberajú sa odtiaľ odísť.

Ako to ? V krajine, kde podľa západných médií vládne strašný diktátorský režim, ktorý po tisícoch vraždí ľudí, používa bojové vrtuľníky, letectvom bombarduje obytné štvrte, „čierni žoldnieri“ jazdia džípami po uliciach a guľometmi kosia všetkých zaradom a Kaddáfimu verné sily, ktorých je samozrejme „menej a menej“ sú pripravené použiť chemické zbrane.

A pritom ľudia z Lýbie - napríklad ukrajinskí lekári, ktorých tam v nemocniciach pracuje nemálo – píšu domov, že sa nepoberajú na odchod. Ako je to možné ? Opýtajte sa sami. Vysvetlenie je jednoduché: väčšina takzvaného spravodajstva z Lýbie sú lži a klebety.

„Okrem siedmych Rusov“.

„Lietadlo MČS s Ruskými občanmi na palube vzlietlo z Tripolisu v nedeľu večer a pristalo 28.02 na letisku v Domodedove“ – informujú nás agentúry. Z Lýbie postihnutej nepokojmi okrem siedmych (!) evakuovaných Rusov dopravil IL-76 do Moskvy ďalších 22 cudzincov“. Ako to, že sa netvorí zástupy utečencov chcejúcich čo najskôr opustiť krajinu zachvátenú nepokojmi?

Podľa údajov MČS (*ministerstvo pre mimoriadne situácie*) odišlo z Lýbie minulý týždeň 330 občanov Ruska. Väčšina boli zamestnanci RŽD - ruských dráh - (204 ľudí), Gaspromu a ostatných ruských organizácií ktorí evakovali na príkaz od svojho vedenia. Tí ktorí žijú v Lýbii a ostali tam, zorganizovali video-čat z obytnej štvrte údajne práve zbombardovanej letectvom Kaddáfiho. Video ukázalo, že tam nič zbombardované nie je.

Lenže dostať to video do západných telekanálov nebola žiadna šanca. Jednoducho nezapadá do ich šablóny.

Ešte 21 februára telekanál „Al-Džazíra“ odvysielal správu: **„Lýbijské letectvo napadlo opozičných demonštrantov v Benuházi. Cieľom úderu bola vojenská základňa, ktorej personál prebehol na stranu odporcov režimu“**.

Dobre vieme, ako vyzerá taká štvrt' po leteckom útoku – stačí si spomenúť na fotografie ruín Grozného.

Prešiel týždeň, no neobjavila sa ani jedna fotografia, ani jedno video, ktoré by ukázali túto základňu zničenú bojovým letectvom – ani len tá najmenšia hoci urobená mobilom. Ako zázrakom sa na žiadnych fotografiách neukázalo ani lietadlo, ani vrtuľníky. A boli vôbec vojaci „ktorí prešli na stranu opozície“ ? Rozplynuli sa ? Kde sú všetci títo ľudia ? Ale veď Benuházi je podľa správ západných médií už druhý týždeň akoby pod kontrolou opozície. Prečo sú víťazní hrdinovia ľudového odporu takí skromní ?

21. februára ten istý telekanál Al-Džazíra hlási: **„ Kaddáfi opustil krajinu, vlna nepokojov zmetie všetko, čo jej stojí v ceste. Väčšina okresov (Tripolisu) je už pod kontrolou ozbrojených odporcov režimu“**.

„Ukážte mi jediný útok, ukážte mi jediná bombu“ požiadal Kaddáfího syn Al-Islam dňa 27. februára západných novinárov na tlačovej konferencii v Tripolise. Obávam sa, že nemajú čo ukázať.

Prečo Al-Džazíra po celý čas klame o udalostiach v Lýbii ? Vráťane „svojich“ arabských chlapcov ?

Zvážte: táto TV spoločnosť sídli v Katare. Jadro jej spolupracovníkov je zložené zo žurnalistov, ktorí predtým pracovali v BBC. Stanica je financovaná vládou Kataru. Katar je vojenský spojenec USA, ktorý podpísal s Washingtonom dohodu o obrane a bezpečnosti. Potom už jednohlasná lož z Washingtonu, ako aj Kataru neprekvapuje.

A tu sú najnovšie správy: **„Lýbijská utvorila dočasnú vládu so sídlom v Benuházi. Tam čakajú pokým povstaleckí občania v hlavnom meste Tripolis neskončia s režimom“**.

Dočasnú vládu vyhlásil bývalý minister justície Muhamed Abd-al Džezejl. Novinku o tejto „dočasnej vláde v Benuházi“ v okamihu rozšírili v naše i svetové médiá – ako obvykle - bez akéhokoľvek overenia. Pripomíname, že všetko sa to odohráva v meste s takmer miliónom obyvateľov, ktoré má vlastnú TV, rádio, spoje i prístav do ktorého pribúdajú zahraničné lode aj vlastné letisko. A toto mesto je akoby dávno kontrolované opozíciou.

Odtiaľ predsa musia prichádzať informácie ! Pokúšam sa to skontrolovať:

Zisťujem všade zaujímavé skutočnosti: Zostava „dočasnej vlády“ nejestvuje, rovnako ani program. Presná adresa tejto „vlády“ je neznáma. Z jej zasadaní neexistujú žiadne správy.

Zástupcovia národnej rady mesta Benuházi prehlásili, že neexistuje ani žiadna dohoda o zostavení dočasnej vlády. Pritom tá už má aj svojho premiéra...Kým bol teda zvolený?! Údajne bola usporiadaná tlačová konferencia dočasnej vlády so zahraničnými novinármi, počas ktorej – div sa svet – nebola nimi urobená jediná fotografia !!!

Akí to podivní novinári! „Premiér“ dal interview svojim lýbijským novinám „Quryna“ ale aj to len telefonicky, opäť ho nikto nevidel. Ale zdá sa, že to nikoho nevzrušuje, hlavná vec, rozkodkodákať **„o vzniku dočasnej vlády v Lýbii“**. Kačica je pustená, vec je hotová. A že to bola lož – sa ukáže neskôr, ale o tom už nikto nenapíše. Mimochodom, ešte pred akoukoľvek správou Al-Džazíry ohlásila utvorenie dočasnej vlády v Lýbii ministerka zahraničia USA Hillary Clintonová – aby ukázala celému svetu, odkiaľ vyrastajú nohy „Lýbijskej demokracie“.

Až minulý týždeň stihol „premiér“ vydať prehlásenie, o tom, že **„Kaddáfí osobne vydal príkaz na zostrelenie lietadla americkej spoločnosti PanAm v decembri 1988“** ďalej, že **„lýbijský diktátor skončuje so životom samovraždou ako Hitler“** a tiež že **„Kaddáfího vojsko je pripravené použiť proti opozícii chemické zbrane“**.

„Lýbia vlastní 9,5 ton bojových otravných látok“ – prízvukuje mu Michael Luhan, z organizácie pre zákaz chemických zbraní – hoci ešte v r. 2004 Lýbia pod kontrolou predstaviteľov medzinárodných organizácií zničila svoje zásoby týchto zbraní (vyše 3000 bojových hlavíc).

„Dnes (27. februára) bolo oznámené – pretekajú sa veľkosťou titulok mienkotvorné TV kanály – že druhé najväčšie mesto Benghází prešlo pod kontrolu Kaddáfího protivníkov“. O tom, že tie isté TV kanály oznámili to isté už 21. februára (a ich oznam obišiel všetky svetové médiá – nepadlo ani slovo. Povedzte teda, robia si z nás idiotov?

Píšu: **„S mestom Bengází nie je žiadne spojenie“** Overíme si to? Beriem slúchatko telefónu a vyťukám prvé náhodné číslo v Benghází, a – odpovedajú mi poarabsky !... Opäť klamstvo ? Alebo sa mi to pošťastilo?

Kde sú tie tisíce zabitých ?

TV kanály nám zborovo hlásia **„tisíce zabitých v Lýbii“**. Ale čo je zvláštne, nevidíme žiaden pohreb tých obetí – okrem správy, že v Benghází bolo pochovaných 14 ľudí, pričom si treba uvedomiť, že na pohrebe sa na Blízkom Východe vždy zide veľké množstvo príbuzných. Týchto však pochovali v tichosti, bez hluku, nijaké fotografie, žiadne mítingy. Možno jednoducho preto, lebo neexistujú žiadne **„tisíce obetí“** ?

Zdá sa, že západné médiá opäť klamú, ale syn diktátora Kaddáfího oznámil čísla obetí – že celý čas nepokojov v Benghází prišlo o život 84 ľudí, a v El-Bajde 14. Tak to vyzerá, že nám hovoril pravdu. No tú nikto nepočuje.

„My podporíme Rusko v každom prípade“

Neprihováram sa osobne za Kaddáfího, neviem, či padne, alebo vydrží. Ale jedno viem presne: Tak, ako nám klamú o Lýbii – jednohlasne, organizovane – nám neklamali od čias vojny v Južnom Osetsku v roku 2008. Ale pamätáme sa, že vtedy Lýbia takmer osamotená podržala Rusko v Rade Bezpečnosti OSN, keď našu vlasť obviňovali z agresie proti Gruzínsku.

Tu je to, čo vtedy povedal ruským čitateľom syn plukovníka Kaddáfího Sejf-Ul-Islam: **„Lýbia vždy podporovala Rusko a medzi našimi krajinami sú krásne vzťahy... My samozrejme chápeme, že Gruzínsko ako prvé začalo tú vojnu : Jednoducho Gruzínci si mysleli, že Američania sa postavia za nich, prídu a budú im pomáhať, bojovať spolu s nimi. A to je signál všetkým štátom, ktoré sa spoliehajú len na Ameriku, myslia si, že blízkosť USA im dovoľuje robiť si, čo sa im zachce. Rusko**

je náš strategický partner, a blízkosť našich vzťahov sa nedá porovnávať so žiadnou inou krajinou. My podporíme Rusko za každej situácie“.

Lýbia je jedna z mála krajín na svete, ktoré sa postavili proti potokom špinavých lží, aké sa na nás liali kvôli udalostiam v Južnom Osetsku. Dnes sa podobný potok lží a klebiet leje na samotnú Lýbiu.

Prečo to všetko? Je to jasné: aby USA získali kontrolu nad lýbijskou ropou. A dnes ostáva už len jediný faktor, ktorý by mohol týmto plánom zabrániť. Sú ním zbrane, ktoré údajne Kaddáfí rozdal svojim stúpencom. Ak ich Lýbijci dokážu dostatočne rozumne použiť, nafta ostane u nich. Ak ich však odovzdajú, ako to svojho času urobili Iračania, so zbraňami, ktoré im v poslednej chvíli rozdal Saddam Husain, bude aj v Lýbii spečatený osud Iraku.

Mnohé médiá v Rusku sa podieľajú na tomto podvode. Dejiny si však aj za to vyberú svoju daň...

V ČASE, KEĎ SA TLAČILO TOTO VYDANIE

USA a GB začínajú vojenskú operáciu proti Lýbii.

Včera začali USA premiestňovať svoje flotily a letectvo okolo Lýbie, aby donútili Muhamara Kaddáfího odstúpiť a zabránili ďalšiemu krviprelievaniu v konflikte, ktorý ohrozuje svetovú ekonomiku.

Veľká Británia pripúšťa skorý začiatok vojenských operácií v Lýbii.

„Absolútne nevyklúčujeme možnosť použitia bojových prostriedkov Naša výzva plukovníkovi Kaddáfimu je jednoduchá : Prišiel čas odísť“ – prehlásil britský premiér Dávid Cameron.

To, čo nám vykresľujú západné a žiaľ aj mnohé ruské (*a slovenské*) médiá o dianí v Lýbii je na hony vzdialené od skutočnosti, hodnotí autorka článku v KP, Júlia Aljehina.

„Takéto otvorené klamstvá (aj v našich médiách) sme doteraz nezvykli počúvať“

Terejenkov Kiril

Muchotrávka. Takouto horkou nejedlou hubou prezývajú medzi štyrmi očami M.Kaddáfiho niektorí Rusi, žijúci v Lýbii. No pre niekoho sa lýbijský vodca skutočne stal takouto muchotrávkou. Je jasné, že štandardný scenár sa v Lýbii nepodaril. Z môjho pohľadu aj z pohľadu zdieľaného mnohými našimi, ktorí tu pracujú totiž Lýbia nie je typický arabský štát, ale celkom osobitný prípad. Niečo ako Kartágo našich čias, kde sa rozpráva rôznorodými arabskými nárečiami ale nič viac. Ako svedok všetkých posledných udalostí, žijúci v Tripolise a na západe krajiny si dovoľím podeliť sa s kolegami o niektoré osobné zážitky a úvahy.

Latentné problémy sa na východe krajiny toho roku začali takmer odrazu. Dávna história separatistickej Cyrenaiky dobre známa úradom v centre, dostala katalyzátor po pravidelných dotáciách, ktoré sú ako obvykle začiatkom roka pridelené mnohým obyvateľom. V Bengházi rozdane dotácie – peniaze, potraviny a v osobitných prípadoch aj poukážky na autá pre rodiny v núdzi (Poznáte ešte nejaký štát vo svete, v ktorom by úrady darovali bezplatne rodinám v núdzi autá ???) – boli prijaté s nespokojnosťou. Nech by dali čokoľvek, bude to málo. Vláda a úrady sa zachovávajú netypicky. Na priamy rozkaz z centra (medzitým už Mubarak ušiel na Sinaj) sa tajomníci ľudových výborov a vedúci mestských útvarov stretávajú s obyvateľstvom a prakticky vždy PRIDÁVAJÚ (!) ľuďom ďalšie peniaze, múku, olej, paradajkový pretlak. Takýchto prídavkov len v Bengházi bolo vyše 800 !

Lenže bolo neskoro. V centre nepostrehli, čo sa deje (inými slovami : čo sakra ešte chcú) a do oblasti (ako aj u nás v Tripolise) bola naliehavo poslaná skupina zložená zo spolupracovníkov min.vnútra, prokuratúry, špeciálnych služieb a niekoľkých predstaviteľov aparátu vodcu pod osobným vedením šéfa služby bezpečnosti štátu, A. Al-Sanusa. Po príchode do Bengházi tam skupina pobudla niekoľko dní, stihla navštíviť aj Bajdu a Dern a potom ako bolo zabitých asi 10 jej členov, sa prebila z mesta zachváteného nepokojmi a vrátila do Tripolisu kam priniesla to najdôležitejšie: Fakty a svedectvá, ktoré umožnili vedeniu štátu vypracovať takú líniu správania sa, akej sa pridíža doteraz. To tvorilo aj základ vystúpenia syna vodcu S. I. Al Kaddáfiho s ktorým vystúpil po troch dňoch povstania. Tieto fakty zistené na mieste boli nasledovné:

Jedná sa o intervenciu agentov z USA a viacerých zatiaľ nezistených štátov (neskôr bola dokázaná účasť občanov Egypta, Sudánu, Afganistanu a Libanonu) do vnútorných vecí Lýbie vo forme podplácania obyvateľov, dodávok a skladovania zbraní, narkotík a propagačných materiálov. Boli zaistené dokumenty, zbrane a inštrukcie zabavené podozrivým osobám, ktorí sa javili ako organizátori nepokojov. Pokiaľ šlo o Lýbijcov, jednalo sa spravidla o ľudí spomedzi miestnej inteligencie – advokátov, inžinierov a obchodníkov. Ich taktika sa sústredila na organizovanie demonštrácií mládeže spojených s masovou distribúciou analgetických narkotík, peňazí v hotovosti (priemerne 300-500 USD na hlavu */rovňako ako v Belehrade, však si natlačia ďalšie! /*) Tí zaútočili na úrady, výkonné orgány, policajné stanice a vojenské objekty. Za nimi potom pôsobili 20 až 30 členné skupiny ozbrojencov, ktorí strieľali (aj do kaplniek), zabíjajúc tých dôstojníkov a činovníkov, ktorí ostali lojálni centru. Po obsadení skladov zbraní sa situácia vymkla spod kontroly, čo vyvolalo masové dezercie vojakov v službe. Časť z nich (skoro všetci mali miestne rodisko) prešla na stranu povstalcov, časť jednoducho radšej ostala sedieť doma. Mnohých potom pod dostrelom pištole donútili objaviť sa v televízii a prisahať vernosť „novému režimu“.

Rozhodujúcu úlohu pri eskalácii vzbury v Benghází zohral zahraničný faktor. Na tlejúcom podhubí starých problémov bola uskutočnená príprava tohto vystúpenia. V žiadnom inom meste v Lýbii by sa to nemohlo stať. Separatizmus Cyrenaiky zohral úlohu dymovej clony, takže vláda žiaľ nebola v stave včas identifikovať nové hrozby. V dôsledku toho sa Cyrenaika (Benghází) s takmer miliónom obyvateľov fakticky ocitla v politickej a ekonomickej izolácii od ostatnej časti štátu. Pritom treba poznamenať, že približne 70% jej populácie nie je zapojenej do toho, čo sa deje, len jednoducho žijú a čakajú, ako sa to skončí. To dokazujú aj nespočetné telefonáty (spojenie s východom nikto nevypol) a príbehy utečencov z tej oblasti. Pod kontrolou štátu ostali oddelené oblasti a posádky, ktoré nezložili zbrane. Podľa hlásení ostala vláda v Tobruku a Mardži v rukách stúpencov vodcu, čo nepriamo potvrdzujú aj chýbajúce víťazné správy z týchto miest.

Situácia sa stabilizovala do 27 februára. Línia rozvratu prebieha v rajóne Adžabii, aj keď cesty nikto vojensky nekryje. Západne od Ras Lanufa neboli a nie sú žiadni povstalci, ak nepočítame niektoré strety medzi kmeňmi. Celý západ, juhozápad a centrálna časť krajiny sa nachádza pod kontrolou Tripolisu a obyvatelia tam žijú, akoby sa nič nestalo. Najpočetnejší kmeň v Lýbii – klan Varfalla – vyhlásil vernosť M. Kaddáfimu. Úrady pevne držia v rukách strategickú oblasť Surt – Misuráta – Homs, pričom armáda ako taká sa zatiaľ udalostí vôbec nezúčastnila. Existujú správy o tom, že Tripoliské a Sebkanské zoskupenia zaujali plnú bojovú pohotovosť, ale niet žiadnych vonkajších príznakov prípravy na ozbrojené riešenie konfliktu okrem toho, že posilnená 32 brigáda Abu Mignarda rozvinula rad cestných zátarasov na línii Tadžura – Zbeya, kryjúc tak mesto zo severu a severovýchodu. Nepokoje v Az Zawiji mali a majú lokálny charakter, občas oponenti mítingujú v bočných uliciach. Súčasný stav zatiaľ dovoľuje riešenie situácie mierovou cestou. Keď si na východe trochu požijú bez chleba, benzínu, liekov a peňazí, sami si to rozmyslia. Táto politika sa zatiaľ ukazuje správnu : kto už niekedy pracoval v Lýbii, ten vie, že Tripolis znamená pre štát všetko.

Zásob má Kaddáfi dostatok. Obilia podľa oficiálnych údajov asi 600 000 ton, cukru – 150 000 ton, cez prístavy neprestávajú privážať všetky druhy potravín a ďalších tovarov. Benzínu je v štáte dostatok, a pokiaľ ide o financie, tak len v priebehu od 26. do 28. februára pridela vláda kredity v sume až 4 miliárd (!) Lýbijských dinárov. A zbraní je tu toľko, že 20 rokov nemusia žiadne kupovať. Pre vnútorné roztržky stačia bohato. Otvorené sú všetky africké trasy, z juhu prúdia potraviny a prichádzajú noví a noví stúpenci vodcu.

Tento týždeň bude mať v mnohých ohľadoch zásadný význam. Zatiaľ sa autorom plánu, nech by to bol ktokoľvek, nedarí urobiť to čo v Tunise a Egypte. Vidím v tom dve príčiny. Bezpochyby je v Lýbii úloha vodcu veľmi významná a on sa ukázal byť skutočným bojovníkom. Ak ho nejaká vrahyňa neotrávi, tak nie je vylúčené, že sa tu všetko skončí úplne inak, ako chcú vo Washingtone a Londýne. *(ak však skutočným cieľom - ako sa obáva Chelemendik - nie je vyvolanie svetovej vojny)* A po druhé – masa samotných Lýbijcov sa do značnej miery javí byť tým, čo Lenin nazval „nočnou morou“ revolúcie. Drobnými obchodníkmi, maloburžoáziou, ktorá je schopná utopiť akýkoľvek revolučný poryv, ak bude v stávke výber medzi obchodom, príjmami a revolúciou. To je – ak dovolíte – lýbijský sen – „salón krásy, autoservis, komunálny obchod, možno aj dva...“, aby mohli žiť z prenájmu a „dumať o večnosti“. Úrady si rozdávajúc kredity a dotácie kupujú - ak chcete – spokojnosť v spoločnosti, a to nie za kopejky, ako niekde inde... Preto si môžu na východe požiť sami – veď nebudú mať na chlieb. Európska Únia ich večne krmiť nebude. A hlad je dobré vytriezvenie.

Zámerné sa nedotýkam problému kmeňov a žoldnierov, ktorí sa odkiaľsi objavili, alebo scenárov vývoja situácie atď. Chcem však obrátiť pozornosť len na jedno :

VŠETKÝMI OBČANMI RUSKA, KTORÍ SA TU UKÁZALI, HLBOKO OTRIASLA POZÍCIA RUSKÝCH MÉDIÍ, osobitne VGTRK (*vysielanie verejnoprávneho kanála RTV Ruska ?*) **TOLKO VYSLOVENÝCH LŽÍ PREDTÝM NEBOLO POČUŤ**. Snaha po lacnej senzácii, papagájovanie podľa „Al-Džazairy“ a inokedy vysielanie jednoducho idiotských správ by sa dala chápať len ak by sme si nenárokovali na nejaké svoje miesto na tomto svete. My, ktorí sme tu ostali, sme už prestali pozerat' ruské stanice. S rovnakým úspechom a väčším prínosom pre jazykové návyky je možné sledovať kanál Pentagonu. **Ak predtým počas udalostí v Iraku, Juhoslávii či Afganistane ešte ruské masmédiá zaujali aké-také stanovisko, teraz ho už niet. Je desivé pomyslenie, čo je príčinou** – prejav štátnej politiky, alebo obyčajná neprofesionalita a honba za žeravými senzáciami...

Ja osobne som si po slovách žurnalistu VGTRK - D.Kajstra - o „*kanonáde*“ a „*striel'ajúcich snajperoch*“ v kontexte s prvou evakuáciou z letiska v Tripolise musel prerobiť **hodnotový rebríček „najstarších profesií“**. Nech mi odpustia naši žurnalisti a ostatní, ktorí ešte ostali čestní a poriadni v tejto profesii, **ale ja som dal na prvé miesto žurnalistiku. Na druhé – advokátov. A až potom – prostitútky.**

Preklad z ruskej tlače I.D.